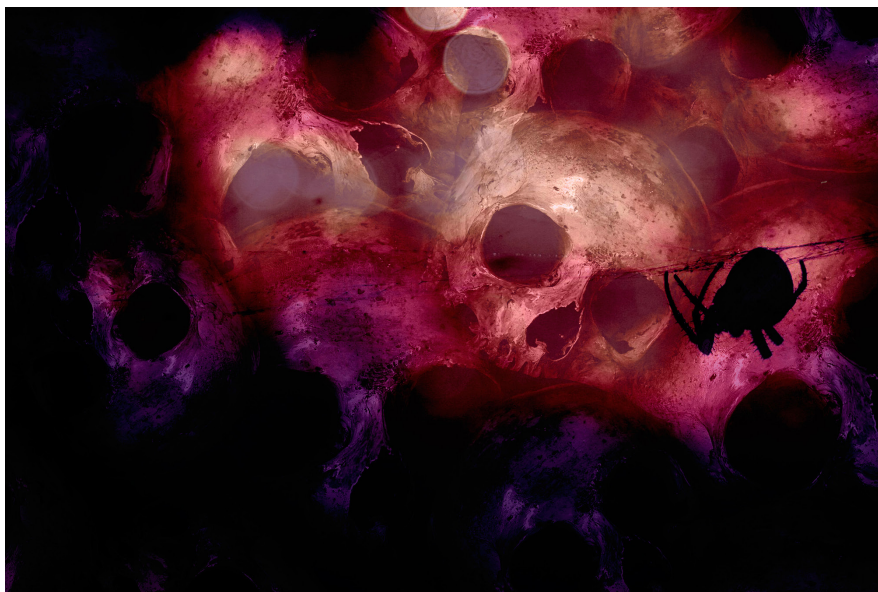

Nathaniel Wonderful & Theodora Stonewall

Davučina lásky

Na útěku před zákonem a prvními zimními dny, ocitá se ne-sourodá trojice před branami Bernaau, města plného kreativ-ních osobností. Problémy družiny však nejsou nic v porovnání s trápením cudné básnířky Petriny Arey Schreiber, která hle-dá pomoc v rezidenci hobitího mecenáše umění a obchodníka s kořením Sedivala Kleinfoota.

Zjizvený elf Shannor se mezitím snaží najít způsob, jak od-plout domů z Agranského království, jemuž vládne železnou rukou žena odhodlaná rozbít drogový kartel. Naopak danrij-ská šedá eminence vnímá *kurroger* jako příležitost k opětov-nému naplnění královské pokladnice zlatem. Vážený mágus Stawros Bouřlivý by se zase rád viděl na pozici arcikancléře Kapitoly, což znamená, že v blížících se volbách bude potře-bovat každý hlas. A znamení popsaná v prastarém *Proroctví* o konci světa se začínají pomalu naplňovat.

Povedou nová setkání a příhody k utužení vztahů mezi hlav-ním trojlístkem, či naopak způsobí jeho rozpad? Jak pocho-

dí bývalý mistr Eiri Zlatouché v Agranu? Koho bude muset Stawros oslovit a dopomůže mu v jeho plánech Pipinův udušácký dopis proti Rudé čarodějce? A co klanový bratr se sestrou, na jejichž pocitech nikomu nezáleží?

Pavučina lásky...

...je neviditelná a poutá víc než jeden pár.

Ukázka textu:

Zabiják pozvedl víčka a jeho oči zasvítily do tmy barvou čarovných plamenů. Jeskyni v odpověď opětovně prozářilo tepající světlo levandulových fluoritů. Nahý námořník s otevřenou lebkou a obřezaným rozkrokem, jenž stál od barda na dosah ruky, zachroptěl a zakolísal. Zpoza něj se vynořil agranský dvorní čaroděj a přátelsky se na Vlčimora usmál.

„Ty budeš nepochybně ten *všestranný* muzikant, že?“ otázal se vlídným hlasem laskavého dospělého, jenž mluví k malému dítěti, a aniž by vyčkal na odpověď, pokračoval. „Líbí se mi tvůj pohled, *chlapče*. A líbilo se mi i *to*, jak jsi tam nahoře,“ pohodil hlavou ke stropu a klanový bratr se neklidně napjal, „svazoval toho elfího zajatce. Vypadal jsi u toho opravdu *nelítostně*.“

Vlčimor potlačil nutkání ztěžka polknout.

„Takové chvály nejsem hoden... *ctihodný mágu*,“ vymáčkl ze sebe a uctivě se čaroději poklonil, snaže se zahnat vzpomínky, které to s sebou přinášelo.

„Oh! Taková pokora je moc pěkná věc,“ zazubil se Klaus Barbie a obrátil se na oživlou mrtvolu námořníka. „Slyšel jsi to? Takhle by ses ke mně měl chovat!“

Zombie zakoulela očima a otevřela na prázdno pusy.

„Odpusťte mi tu otázku, ale... Vážně je v tomhle stavu ještě schopný porozumět mluvenému slovu?“ pronesl nájemný vrah, částečně ze zvědavosti a částečně proto, aby na mága udělal dojem. Skutečnost, že nenáviděl magii i její vykonavatele, byl koneckonců pouze jeho osobní problém. V onu chvíli dělal svou práci – plnil přání mistrů a objednávku královny Agranu. Nemohl, nesměl cítit výčitky ani znechucení z přetvářky, jíž se dopouštěl. Byl to jen prostředek, jak dosáhnout kýženého cíle. Pro čest ani uraženost zde neexistovalo místo.

„Ne. Ale přísnoř musí bejt,“ uculil se řezník z Lyonu a přinutil mrtvého, aby si jednu ruku strčil do obnažené mozkovny a druhou si sáhl do rány mezi nohama.

Pananky ultramarínových očí se rozšířily a bardovi proběhla hlavou změť obrazů, mezi nimiž byl tyranský čaroděj i zjizvený elf.

„J-jsem... nevinný,“ zabublala náhle zombie.

„To byl prý *blahoslavený* prorok Jidáš taky, a stejně ho ukřižovali,“ prohlásil Klaus lakonicky. „Nikde, nikdy a nikomu na nějakým nevinným nezáleželo. No nemám pravdu, *chlapče?*“ otočil se na Vlčimora.

Ten souhlasně přikývl.

„Inu, pojďme. Adelheid a Vojtišek už čekají,“ zamnul si čaroděj ruce a mrtvola se dala trhavě do pohybu. Klanový bratr máguse tiše a poslušně následoval.

Netrvalo dlouho a společně dospěli k okraji srázu, na jehož dně se pohybovaly dlouhé siluety. Čaroděj přistoupil k zesnulému a přitiskl mu dlaň na zátylek. Srdce oživlé mrtvolky se rozbuřilo s hlasitostí chrámového zvonu a růžové světlo proniklo až na dno rokle.

Vlčimor ustrnul. Tam dole na krátkých černých nohách s dlouhými zahnutými drápy pobíhali dva obrovřtí jeřtři. Každý z nich musel měřit dobrých dvacet stop a vážit tolik, co dospívající tele. Ocasy měli holé a dlouhé jako celé tělo. Jeden z nich byl zemitě hnědý s bílým flekem na čumáku, zatímco druhý měl ředozelenou barvu.

„Je mnoho povoláných, ale málo vyvolených,“ přehlušil čarodějův hlas tlukot mrtvého srdečního svalu. „Dovol, abych ti poblahopřál k tomu, že jsi byl vyvolen nakrmit mé draky,“ oznámil vesele a mávnutím ruky přinutil zombie skočit dolů.

Copyright © Nathaniel Wonderful & Theodora Stonewall 2023
All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Cover © Nathaniel Wonderful 2022

ISBN 978-80-908820-4-1 (ePub)

ISBN 978-80-908820-5-8 (mobi)

ISBN 978-80-908820-3-4 (PDF)

www.laughingbeasts.blogspot.com

www.instagram.com/nathanielwonderfull/

www.bozskatragikomedie.fandom.com/cs/

www.facebook.com/nathanielwonderfullandtheodorastonewall

#nathanielwonderful

#theodorastonewall

@nathanielwonderfull

Pavučina lásky

Božská tragikomedie

III. díl

Nathaniel Wonderful

Theodora Stonewall

**Důrazně upozorňujeme, že tato kniha
NENÍ vhodná pro děti a mladistvé!**

*V textu se hojně vyskytují vulgarismy,
násilí a explicitní popisy,
včetně sexuálních scén.*

Toto je první elektronické vydání knihy
Pavučina lásky, která dosud
nevyšla v papírové podobě.

Za veškerou pomoc s vydáním děkujeme
Haně Hanusové, Kateřině Mudroňové
a Sabině Čihařové.

*Za oponou z lesního skla,
pavouček síť upředl si.
V té rozbité nádobě beze dna,
teď na vlákně visí sám a vzdychá si.*

*Vysoko nad ním bzučí si celý muší roj,
zlákal je plamínek svíce a laciný alkohol.
Jejich křídla jsou jako papírová zbroj.
A každý z nich věří, že jedině on je apoštol.*

*Padají k zemi ty mouchy z trusu žijící,
a pravdu svou absolutní stále křičí si.
Za možnost žrát z podlahy zbytky hnijící,
děkovat ještě budou a huby křivit si.*

*Pavouček z chápání jejich zmaten cítí se.
Naštěstí již družku moudrou má,
s níž v krajkové síti šťasten houpe se.*

*Vlákna osudu spolu ti dva nyní spřádají,
v zeleném pekle brzkých úsvitů a stmívání,
pro ty, již ve tmách stále tápají...*

I.

Tři věštby

Shannor otevřel oči. Brzkým ránem se rozléhal hřmot koňských kopyt připomínající dunění válečných bubnů.

Tři... Jedou sem tři jezdci, problesklo mu hlavou. Ihned byl vzhůru a střízlivý. Prudce se posadil. Suchá tráva pod ním zaševalila jako stydlivá panna snažící se utišit své vzdechy.

Kvapně přešel seno nad stájemi, kde toho dne nocoval, a opatrně vykoukl průlezem ven. Do dvora se právě vřítla trojice jezdců. Zastavili a ten, který je vedl, sesedl.

Shannor nemusel ani přivírat víčka, aby prohlédl ranním přitímím. Jeho elfí zrak mu totiž dovoľoval vidět za tmy stejně jasně jako za denního světla. Snadno tedy uzřel, že brzcí návštěvníci jsou všichni do jednoho lidé, a ještě ke všemu ozbrojení muži. Elfí lapka, ukrývající se na seníku, se neklidně ošil.

Velitel tříčlenné skupiny nedal svým druhům žádný pokyn a beze slova zamířil k přílehlému stavení. Tím byla hospoda Slimejše Dobrodinného, téhož muže, který vlastnil i herberk na-proti stájím, jenž uzavíral dvorec ve tvaru velkého písmene U.

V oné krčmě Shannor předešlého večera skrovně pojedl, a zejména značně popil, načež se bez peněz, zato však v dobré náladě, odebral na seno, kde posléze tvrdě usnul. Nyní to ovšem vypadalo, že je s výjimkou neznámých hostů jediným bdícím tvorem na Slimejšově dvorci. Tedy, myslil si to jen do chvíle, než v jednom z oken hospody zaplálo jasné světlo. Muži, již zůstali v sedlech, zbystřili. Jejich velitel se zastavil. Ruku ke zbrani však nevztáhl. Čekal.

Zářící plamínek za nedovřenými okenicemi párkrát zablikal a poté se vytratil docela. Několik dlouhých okamžiků se nedělo

nic. Pouze horký dech zvířat a dvounožců se v chladném vzduchu neslyšně srážel v obláčky páry. A pak zničehonic cvakl zámek, bouchla závora a dveře krčmy se začaly neslyšně otevírat.

Ven prosvítl proužek světla, a jak se mezera mezi zárubněmi zvětšovala, proměnil se ve zlatou řeku, jež se nezastavitelně rozlila do okolí. Elfí zloděj se podvědomě přikrčil a ucouvl do bezpečné náruče stínu. Jasný tok odplavil část příšeří a dotkl se nohou vyčkávajícího velitele. Ten před ním neustoupil, podobně jako se prve nezalekl ani rozblácené půdy, do níž se v té chvíli bořil.

Z hospody se vykolébal malý obtloustlý člověk se silně prořídlými vlasy, které si ihned jal ulízávat k hlavě, snad v obavě, aby ho o ně nepřipravil dotěrný vítr. Shannor v něm bez potíží poznal pána dvorce. Velitel skupiny vykročil muži v ústrety.

„Nechals pro nás vzkázat?“ zvolal namísto pozdravu ke krčmáři.

Elf na seně se při zvuku jeho hlasu napjal a kousl se do rtu. *Přijeli si pro mě?* problesklo mu hlavou a sotva na to pomyslel, začal se rozhlížet, hledaje únikovou cestu.

„Ano, ano... Nechal, pane,“ přitakal úlisně Slimejš.

„No, a kde máš zboží?“ rozhodil velitel rukama.

„V herberku, pane,“ usmál se potměšile hospodský a ukázal na sousední dům. Potom se muži vyzbrojenému mečem hluboce uklonil, přičemž tisknul hlavu k rameni, aby se uchránil před vznikem dalšího bílého místa na mapě své lebky.

Vtom k uším čtveřice, a stejně tak i elfího lapky, jenž byl pozvolna na ústupu, dolehlo drkotání kol přijíždějícího vozu. Shannor ztuhl uprostřed pohybu. Dvojice jezdců jako blesk opustila sedla. Hospodský Slimejš se napřímil a zvědavě natáhl krk, snaže se dohlédnout až k vjezdu do dvora. Jen velitel neprojevil o sílicí zvuk nejmenší zájem.

„Tak kolik jich máš tentokrát?“ uhodil na Slimejše.